

Quý Khốc Thần Kinh

SADE: Tiếng Cười Phá Lên

• *Vũ Huy Quang*

Nếu là tiếng độc địa mà người "văn minh" dùng để thóa mạ - thì sadích, là một tiếng đã bị hiểu lầm nghĩa. Cũng như Epicure là một triết gia (chủ trương hưởng thụ cao khiết) đã bị hiểu lầm là thụ hưởng lấy được (triết lý con heo), Hầu tước Sade là một triết gia, tiểu thuyết gia, một kẻ nổi loạn vĩ đại... không những của nước Pháp, mà còn của cả thế giới.

Nếu cõi dục-giới được xoay vần bởi dục tình, thì khi nói về Sex, không thể không nói về Sade, người khinh miệt sự mê tín, đạo đức giả, ngu xuẩn tới cực độ... được.

Donatien-Alphonse-Francoise de Sade (1740-1814), hay Hầu tước thiêng liêng (Divine Marquis) đã ảnh hưởng đến rất nhiều văn nhân, triết gia đương thời và hậu thời ông. Camille Paglia viết cuốn Nhân Sinh Dục Giới (Sexual Personae) vào năm 1990, nói thẳng ra cốt lõi chỉ là tư tưởng Sade! Thì đã sao? Bạo-khổ dâm là căn bản tiềm tàng trong con người, tổng thể của tham lam, chiếm hữu, khống chế trộn với sợ hãi, nhu nhược, khép nép. Cái cõi nhân sinh buồn cười như thế lại cứ bị tảng lờ không dám nhắc đến chỉ vì cái vỏ luân lý thiên đường trùm kín mít bấy lâu. Đạo đức giả bị Sade vạch mặt chỉ tên, trở thành cái mục đích của nó, chỉ muốn con người phải sợ hãi, phải làm nô lệ cho bọn đạo đức giả. Tức là, bằng tác phẩm, Sade nổi loạn. Bản tính tàn khốc của thiên nhiên trong sinh vật con người - đã thể hiện ở "Triết Lý Trong Buồng Ngủ", "120 Ngày ở Sodom", "Juliette", "Justine"... và các kịch bản (như "Oxtiern").

Vũ Huy Quang cư ngụ tại miền nam California.

Mới đầu, không phải ai cũng cười theo tiếng cười phá lên của Sade được (khối lần ông bị đốt sách, bỏ tù là khác), nhưng mà Napoleon Bonaparte lẫn Simone de Beauvoir đã nhắc đến ông, lại đã Beaudelaire đến Camille Paglia đã nhắc đến ông... nhưng từ những ông viện Hàn Lâm lẫn độc giả mọi giới, luôn luôn có những thẩm định khác nhau về Sade. Đây nghịch biện giữa báo chí và nhà cầm quyền, các cơ quan kiểm duyệt và độc giả sinh viên, tác giả lớn lao này (27 năm trong tù, bị đốt mất ba phần tư tác phẩm) đã chỉ ngày càng ghê gớm hơn lên với thời gian: Khi viết về cõi nhân sinh, không thể tránh né ông ta được.

Tức là nhìn thẳng vào Sade, trong thế giới chữ viết.

Lạ lùng thay, các nhân vật chính của Sade (các kiều nữ, quý tộc, tu sĩ) bao giờ ăn nói cũng kiểu cách, lịch sự có thừa. Vừa dí dỏm, trí thức, mạnh khỏe... có thể vừa làm tình vừa bàn về Machiavelli. Vừa thanh nhã trong ngôn ngữ, vừa sẵn sàng đánh rắm vào... mồm nhau. Paglia bảo "Đừng đọc Sade sau bữa ăn trưa", bởi vì Sex là hành hạ, là tươm máu, loạn luân lẫn tàn khốc. Đây mới là bản tính thực sự của Sex.

Thiên nhiên trù mền của Rousseau được Sade cười âm: Làm gì có bà mẹ thiên nhiên dịu dàng? Đờm rãi, tinh dịch nheo nhoét trong hàm con rồng ngoại đạo ăn tươi nuốt sống, ngẫu nhiên giữa rú gào, hăm hiếp... đây mới là biểu trưng của cuồng dại. Thế là Freud khai triển thêm về bao nổi uẩn ức trong con người. Thế là Nietzsche chớp roi da... quất lia lia vào bọn ủy mị!

Không. Không thần thánh nào tạo ra con người. Chỉ có Đại Máu Thiên Nhiên, ác độc và kinh dị. Rồi Darwin với thuyết tiến hóa! Không. Không tội lỗi lẫn

cứu rồi: Chỉ có nhà thờ với tín đồ đã đối sách Sade trong luân lý Giáo hội ở thế kỷ 18!

Quần dâm, khoe của, tàn khốc, vô thần, thiên... Sade cười phá lên như thế. Tu sĩ khổ hạnh? Sade cho các thầy tu hiếp trẻ con. Nữ phái e lệ cúi đầu? Sade đê các kiều nữ với âm hạch dài cõ ngón tay, lý luận chán chê rồi ung dung cầm dao... khoét rốn bạn tình. Các nhà quý phái? Họ khoan thai dùng kèm rút răng, hơ lửa kim sắt... chọc vào nướu răng người yêu!

Tất cả, Sade chuyên thông điệp gì? Dục tình thật chán ngấy nếu thiếu trí tưởng tượng. Cái gì ngăn cản trí tưởng tượng? Luân lý thiên đường!

Sade chống sự nô lệ đầu óc trong mỗi giòng viết, mỗi đoạn văn của ông ta. Khí giới của ông là ngòi bút, thể hiện sự hiên ngang trong con người phóng túng rất bách-khoa của ông ta.